

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE
BOERSMA

PSYCHOLOGISCHE
THRILLER

IK
VOLG
JE

DE CRIME COMPAGNIE

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE
BOERSMA

PSYCHOLOGISCHE
THRILLER

IK
VOLG
JE

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE BOERSMA

Ik volg je

© 2013 De Crime Compagnie en Marelle Boersma
Omslagontwerp Cunera Joosten
Verzorging ePub Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag: © Korionov

ISBN 9789461091246

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Proloog

De pijn dwingt me mijn ogen gesloten te houden. Als ik mijn arm optil om mijn voorhoofd te masseren, slaat hij ergens tegenaan. Een wand? Een kast? Mijn oogleden trillen. Ergens boven me is een smalle lichtspleet in een verder compleet donkere ruimte.

Terwijl de rest van mijn hoofd ook ontwaakt, hoor ik een zacht gekreun. Ben ik dat?

Ik lig op mijn rug en voel om me heen. Een stugge stof omringt me, met direct daarachter iets hards, als een afgesloten ruimte.

Met een schok open ik mijn ogen en kom ik razendsnel overeind. Ik stoot mijn hoofd en klap net zo hard weer terug op iets wat de naam kussen niet verdient.

Ik weet het allemaal weer. En terwijl het gesprek terugkomt – wanneer was het? – lift de radeloosheid net zo hard mee. Zijn wanhopige ogen, de woorden met een verkeerde kleur, zijn armen, de scherpe pijn. En de kist die uitnodigend openstond.

‘Samen weg. Dat wilde je toch, Pien? Maar niet met mij, hè? Niet met mij!’

Ik heb gesmeekt, maar ik kon niet tegen hem op.

Terwijl ik de lichtspleet aftast dringt het tot me door. Levend begraven. De benauwdheid drukt mijn borstkas in tot ik zo snel begin te ademen dat ik bang ben te gaan hyperventileren.

‘Rustig, Pien. Blijf rustig. Doe het voor Eva,’ fluister ik. Mijn woorden worden direct geabsorbeerd door de stilte, waardoor de gewenste rust nog verder wegdrijft. Pas als ik mijn handen op mijn buik leg en me heel sterk concentreer op mijn ademhaling, word ik langzaam wat rustiger.

‘Levend begraven, dat wel. Onder de grond, dat niet.’ Ik zeg de woorden hardop zodat ze beter tot me doordringen. Ik mag de angst geen kans geven. De lichtspleet trekt weer mijn aandacht.

‘Niet onder de grond,’ herhaal ik voor alle zekerheid, zodat het goed in mijn brein wordt opgeslagen, waar paniek op de loer ligt.

Voorzichtig probeer ik op mijn zij te draaien, maar de ruimte is te beperkt. Al snel zit ik klem tussen de deksel en bodem van mijn doodskist. Ik duw hard tegen de deksel, zet mijn lichaam als hefboom in, maar er is geen beweging in te krijgen. Er razen zoveel gedachten door mijn hoofd dat ik niet weet welke ik het eerst vast moet grijpen. Ik moet eruit. Eva is in gevaar!

Ik bons met mijn vuist tegen de deksel en schreeuw zo hard als ik kan: ‘Hallo! Help me, ik zit opgesloten. Haal me hier uit.’ Spits dan mijn oren, wil elk klein geluidje op kunnen vangen, maar hoor alleen stilte om me heen.

Het is warm, en een haar kriebelt vervelend op mijn voorhoofd. Omzichtig breng ik een hand langs mijn lichaam naar boven en veeg het zweet van mijn voorhoofd. Is er wel voldoende lucht? Wordt het mijn dood, hier in deze afgesloten ruimte? Of is het alleen maar inbeelding? Hij wil me niet dood, toch?

Net als ik weer wil bonzen hoor ik iets. Geschuifel. Een ademhaling. Gesnuif.

‘Help me,’ schreeuw ik uit alle macht, terwijl ik opnieuw hard tegen de deksel ram.

Weer geritsel, en dan niets meer. Weg.

De beklemmende stilte omsluit me. Ik wil huilen, me overgeven aan de wanhoop. Niemand is geïnteresseerd in mij. Niet meer. Zijn zorgvuldig opgebouwde getreiter heeft me tot uitschot gemaakt. Compleet verlaten door iedereen. Met mijn beide onderarmen tegen de deksel aan gedrukt laat ik mijn tranen lopen.

Ik ben niet belangrijk. Voor niemand. Maar het gaat mij om Eva. Nu ik hier begraven ben, loopt zij groot gevaar en is er niemand meer om mijn dochter te beschermen.

Met een joviale groet kom ik de apotheek binnen. 'Een welgemeend goedemorgen.' Ik zie drie hoofden omhoogkomen, en zelfs op het gezicht van Bregje verschijnt een glimlach. Ze is de laatste tijd erg stil, alsof ze in zichzelf is weggekropen, maar nu zie ik weer even de oude Bregje.

Theo is achter in de ruimte bezig, maar komt direct op me aflopen.

'Zo, wat een stralende zomergroet op deze sombere dag.'

'Juist daarom.' Ik loop om de balie heen en leg mijn tas op een stoel.

'En wat maakt jou zo vrolijk? Iets speciaals te vieren?' Hij leunt tegen de muur, slaat zijn armen over elkaar en kijkt me onderzoekend aan.

'Nee hoor, gewoon een tegenhanger van alle narigheid die ik op mijn werk tegenkom.'

'Als ze jou zien, worden ze spontaan beter.' Er zit een ondeugende flonkering in zijn ogen.

'Als dat zo zou zijn, was ik snel werkeloos.'

'Dat denk ik niet, misschien doen patiënten zich juist zieker voor, alleen maar voor wat persoonlijke aandacht van jou.'

'Dat klinkt beter.'

'Beter of zieker?'

Ik schiet in de lach. 'Genoeg gekletst. Moest ik medicijnen meenemen?'

'O ja, daar had ik over gebeld.' Theo's gezicht staat direct weer serieus. 'Je moet even bij Simon langs.' Hij loopt naar de kast waar alle bestellingen liggen. Zijn kale hoofd glimt in het steriele tl-licht, en zijn lange nek en zijn iets naar buiten gerichte oren geven de indruk dat hij altijd alert is.

'Doe ik bijna elke week,' roep ik hem na.

‘Hier, nieuwe dormicum.’ Ik krijg een zakje in mijn handen geduwd.

‘Nu alweer? Hij klaagde zeker weer over vermoeidheid?’

Theo knikt met een duidelijk hoorbare zucht.

‘Volgens mij heeft hij wat anders nodig. Maar goed, ik zal het voor hem meenemen, en hem direct ook die schop onder zijn kont verkopen.’

Theo grinnikt en legt een hand op mijn schouder. ‘Wees een beetje lief voor hem, Pien. Dat verdient hij wel.’

‘Alsof ik ooit anders doe.’ Ik knipoog en loop naar de deur, me bewust van Theo’s ogen op mijn lichaam.

De dunne twijgjes van de berkenbomen bewegen zacht in de wind. Het is koud. Ik hou niet van de winter, zeker niet als het troosteloos grijs is. De grauwe kilheid is een koord rond mijn nek dat net te strak zit. Pas als de zon in haar lage stand over de velden schijnt, komt er weer enige vrolijkheid in mijn hoofd.

Ik weet waar mijn gevoel mee te maken heeft, maar ik weiger het toe te laten. De winter was in dat jaar zachter dan ooit, met wekenlang een eentonig weerbeeld: regen, buien en neerslag. De velden lagen er sompig bij met plassen water die niet van plan leken om in de grond weg te zakken. Ik zal nooit weten of die sombere sfeer een directe aanleiding was van zijn stap, maar met dit soort weer moet ik vechten om mijn humeur op peil te houden.

Juist op dit soort dagen benauwt de biblebelt me. Het begin was moeilijk. De mensen uit deze omgeving waren vriendelijk, maar behandelden ons als vreemdelingen, terwijl de gelovige goedheid van de gezichten straalde. Nu, na zoveel jaren, heb ik het idee dat we eindelijk deel uitmaken van de gemeenschap.

Ik parkeer mijn auto, gooi mijn portier dicht en loop de oprit op. De gordijnen zijn open, maar er is niets te zien. De woonkamer ligt in het duister gehuld, maar ik weet dat Simon thuis zal zijn. De

bewegingsmelder flitst aan als ik over het tuinpad naar de achterdeur loop. Achterdeuren zijn hier altijd open.

‘Ik ben het!’ roep ik, ook al weet ik dat hij me allang gespot heeft. Er is niets mis met zijn ogen.

‘Dag wijfie, kom snel binnen. Hier is het warm.’

Zijn leunstoel staat in het midden van zijn overvolle woonkamer, al het andere is eromheen gerangschikt. Een bijzettafel met de telefoon, een krantenbak vol leesvoer, het krukje waarop twee lege bekers staan, een uitpuilende prullenbak en natuurlijk de hondenmand waarin normaal een klein wollig hondje ligt. Die laatste springt nu als een stuiterbal om me heen, terwijl ik haar probeer te aaien.

‘Tasja zorgt gelukkig zelf voor haar lichaamsbeweging.’ Een piepend lachje volgt.

‘Ik zal haar zo wel even uitlaten.’

‘Fijn, wijfie.’

‘Ik ben niet zo blij met je.’

Hij had acteur moeten worden, zo natuurgetrouw is zijn verbaasde blik.

‘Slaappillen, wat een onzin. Je weet best waarom je moe bent.’

‘Wees niet zo hard voor me, Pien. Ik slaap slecht.’

‘Logisch, maar met deze pillen los je dat niet op.’ Ik ga bij hem zitten. ‘Je hart trekt het niet, Simon. En je weet dat ik je kan helpen.’

Hij draait zijn hoofd weg, en kijkt door het raam naar buiten.

‘En jij weet dat ik dat niet zie zitten.’ Een mopperstem.

‘Ik zorg ervoor dat ik die infusen bij je inbreng, en dat ik degene ben die je onder controle houd. Je krijgt alleen met mij te maken, verder met niemand.’

Ik kijk naar de man die nu stuurs voor zich uit staart en zie de rimpels in zijn gezicht. De kraaienpootjes rond zijn ogen, maar ook de denkrimpels op zijn voorhoofd. Die zware groef boven zijn neus is pas ontstaan nadat zijn vrouw is overleden. In een paar dagen

zakten zijn wenkbrauwen en het duurde maanden voor ik weer een lachje rond zijn mond zag opduiken.

Hij kijkt me aan met die typische onderzoekende blik die onder zijn witte wenkbrauwen vandaan komt. 'Kun je me dat beloven?'

'Tuurlijk, als jij dat wilt.'

'Ik heb het niet zo op al die medische types.'

'Je bent anders gek op mooie verpleegsters.'

'Ik ben gek op jou, en dat weet je.' Er verschijnen lichtjes in zijn ogen.

'Maar jij bent dan ook speciaal voor me.'

'Je verwaarloost me.'

'Ik? Ik kom elke week langs, terwijl je eigenlijk niet eens op mijn lijst staat.' De gespeelde verontwaardiging heeft een serieuze ondertoon. Ik maak me dan ook terecht zorgen over hem, als hij zo doorgaat haalt hij het nieuwe jaar niet eens. 'Ik beloof je dat ik jou als mijn persoonlijke patiënt opvoer. Als dat je rust geeft is het al de moeite waard.'

'En als...?'

Ik hoef alleen maar mijn handen op zijn knieën te leggen of hij doet er het zwijgen toe.

'Goed dan, regel het maar.' Hij kijkt de andere kant op, en ik zie zijn ogen in de verte staren. Heel even denk ik dat hij misschien niet eens meer wil blijven leven.

Tasja legt zeker vier keer de afstand af die ik loop. Ze rent heen en weer, duikt met haar voorpoten in het hoge gras, en ligt daarna met haar kont omhoog naar me te kwispelen, wachtend op het balletje dat ik voor haar zal weggooien. Ik heb nog nooit een hond meegemaakt die braaf het balletje voor mijn voeten neerlegt, en dan tien meter verderop gaat liggen wachten tot ik het weer weggooi, maar Tasja doet niet anders. Ze wil niet vechten om die bal, ze wil alleen maar rennen, en spelen. Onvermoeibaar.

Het is een schrille tegenstelling met de conditie van haar baasje. Het baart me meer zorgen dan ik wil toegeven dat Simon op geen

enkele manier geholpen wil worden. De allergie voor alles wat met dokters te maken heeft is hardnekkig, en is alleen maar erger geworden sinds de dood van zijn geliefde Rina. Hij heeft het nooit onder woorden gebracht, maar ik weet dat hij de diagnose niet vertrouwde, en dat hij het ziekenhuis aansprakelijk stelde voor haar dood. Ik was in die tijd net begonnen met mijn stage en hoorde het gerucht gonzen bij de andere verpleegkundigen. Sinds ik een vaste aanstelling heb gekregen, stapelden de klachten over hem zich op. Collega's noemden hem een hypochonder, maar volgens mij zat er meer achter. Gelukkig is hij eindelijk zo ver dat hij zich wil laten helpen.

‘Kom Tasja, we gaan terug naar het baasje.’ Ik moet hierna nog één patiënt bezoeken en daarna zit mijn dienst erop.

‘Ik doe het niet,’ broemt Simon zodra ik de woonkamer binnenkom. Ik stop abrupt en staar de man aan die nu doelbewust de andere kant opkijkt. Tasja gaat in haar mandje liggen, ze slaakt een zucht met een hoog piepje.

‘Zo baas, zo hond,’ zeg ik. Ik heb er ineens schoon genoeg van. Waarom zou ik mijn tijd nog verspillen aan deze discussie. Simon wil niet geholpen worden, dat is duidelijk. ‘Ik ben weg. Ik weet niet wanneer ik weer langs kan komen.’

Ik graai mijn tas van de stoel, pak de twee bekers en loop naar de keuken.

‘Ben je boos? Ik kan het niet, Pien. Hoor je me? Ik kan het niet.’

Het raakt me zoals hij zichzelf in de weg zit. Maar tegelijkertijd ben ik boos op mezelf. Waarom lukt het me niet tot hem door te dringen? Ik ben transmuraal gespecialiseerd verpleegkundige en als zodanig moet ik in staat zijn niet alleen mensen ziekenhuiszorg thuis te geven, maar ook ze te bewegen om geholpen te worden. Sterker nog, ik wéét dat ik hem kan helpen, met een simpel infuus. Het geeft een machteloos gevoel dat hij me dit niet toestaat.

Met een klap zet ik de lege bekers op het aanrecht. Een van de deurtjes in de keuken valt op de grond.

‘Mijn slaappillen? Pien, waar heb je mijn pillen gelaten?’ hoor ik zijn stem vanuit de woonkamer.

Barst met je slaappillen. Die zijn pas echt slecht voor je. Ik wil het hem toeroepen, maar houd me in. Nutteloos. Ik loop terug en zet het zakje met de gevraagde medicatie voor hem neer.

‘Je keuken valt uit elkaar.’

‘Beter mijn keuken dan ik.’

‘Vraag eens aan René of hij er een keer naar kan kijken, dan kan hij direct ook je achterdeur maken, want die hangt schever in zijn sponning dan jij in je stoel.’

‘Ja ja, ik zal het doen.’

‘Nou, sterkte dan maar.’

‘Kom je snel weer?’

‘Ik zie wel.’ Terwijl ik de kamer uitloop weet ik al dat ik morgen weer terugkom. Misschien zelfs vanavond nog een keer. Ik kan hem toch niet aan zijn lot overlaten? Zonder de juiste medicatie zal zijn hart het niet lang meer volhouden.

‘Je ziet er vreselijk uit.’ Theo kijkt me met samengeknepen ogen aan.

‘Bedankt.’ Ik wil lachen, maar slaag daar niet in. Er komt alleen wat schor geluid uit mijn keel. Na een korte nacht en een zware ochtenddienst valt er weinig te lachen. Met een moedeloos gebaar duw ik mijn korte krullen wat in model, maar ik vraag me af of dat helpt.

Hij legt een hand op mijn rug. ‘Loop maar even mee.’

Het kantoortje achter in de apotheek straalt orde uit. Kasten vol ordners, hoge ladekastjes en een immens bureau waarop alleen maar een beeldscherm en een toetsenbord staan, de snoeren netjes weggewerkt. Zelfs een computer valt nergens te ontdekken. Digitale steriliteit.

‘Vertel.’ Hij zit nu tegenover me en ondersteunt zijn hoofd met zijn handen.

Sinds het nieuwe zorgcentrum is geopend, waar allerlei disciplines in één gebouw zitten, heb ik meer contact met hem. Het valt me op hoe gedreven hij zijn werk doet en leiding geeft aan twee assistentes. Theo is een graag geziene figuur in Esvelderveen; zijn inzet is tomeloos. Bij calamiteiten staat hij altijd klaar voor medicijnen. Zelfs midden in de nacht.

‘Er valt niet veel te vertellen.’

‘Simon?’

Ik schraap mijn keel, maar zegt niets.

‘Niets veranderd?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik zei toch, er valt niets te vertellen. Hij wil niet geholpen worden.’

‘Het is een starre oude man. En nog dom ook.’ Met een ruk schuift Theo zijn stoel naar achteren en loopt naar het raam.

Mijn vingers hebben het druk met de losse velletjes die langs mijn nagels zitten. 'Hij belde me gisteravond laat op. Hij was benauwd en vooral bang. Maar hij wordt ziek van alles wat met dokters te maken heeft. Zegt hij. Dus hoe kan ik hem dan helpen?'

'En zijn zoon?'

'De grote afwezige,' brom ik.

'Kun je hem niet bellen? Misschien kan hij zijn vader zo ver krijgen?'

'Ik ga hem niet bellen.' Plotseling word ik opstandig. Voor Simon heb ik veel over, maar Evert bellen gaat me net te ver.

'Als niemand wat doet, wordt het zijn dood.'

'Soms vraag ik me af of dat niet precies is wat hij wil.'

'Kom op, Pien. Hij heeft nog een heel leven voor zich, als hij tenminste zou luisteren.'

'Ik zal nog wel een keer gaan praten.'

'Ja, tot diep in de nacht.' Theo draait zich om. 'Ik maak me ook zorgen om jou.'

'Dat hoeft niet.'

'Je bent een fijne meid, die voor iedereen zorgt. Maar wie zorgt er voor jou?' Zijn stem is ineens zacht.

Ik schud mijn hoofd. Sinds mijn jeugd heb ik mijn eigen problemen opgelost, dus ik zie niet in waarom dat nu ineens zou moeten veranderen. 'Ik rijd wel weer even bij hem langs.'

'Je bent te goed voor hem.'

Ik wil hem tegenspreken, maar zwijg. Simon is nu belangrijker dan ik. 'Ik ga wel even langs Karin om alles door te spreken.' Ik kijk op mijn horloge. Karin heeft nog tot twaalf uur dienst, daarna neemt een andere huisarts het spreekuur over.

Als ik op wil staan, is Theo met een paar passen bij me. Hij legt zijn hand op mijn schouder, waarbij de warmte door mijn dunne shirt heen dringt. 'Kom vanavond een wijntje drinken. Je hebt die ontspanning nodig.'

Ik zucht. 'Ik heb Eva.'

‘Dat weet ik toch? Neem haar mee, dan leggen we haar bij mij te slapen.’

Ik aarzel. Na mijn dienst ben ik vaak zo moe dat ik alleen maar behoefte heb aan een luie bank met zachte kussens, het liefst met mijn vijfjarige dochter naast me.

‘Je mag ook komen eten, als je dat makkelijk vindt?’

‘Ik weet niet...’ Het klinkt aanlokkelijk.

‘Ik dacht erover om Floor ook te vragen. Weet je dat ze een vriend heeft?’

‘Wat leuk.’

‘Zie je wel, ik wist het. Het is best prettig als iemand een keer voor jóú zorgt.’

Ik schiet in de lach. ‘Dat bedoelde ik niet. Maar ken ik hem?’

‘Ik denk het niet. Bert is hovenier en komt uit Barneveld. Ze heeft hem via internet aan de haak geslagen. Ze zal het je straks allemaal wel vertellen, want ze kletst over niets anders meer.’

‘Wat fijn voor haar.’

‘Tot hoe laat heb je dienst?’

‘Dat kan wel tegen zevenen worden.’

‘Paar lastige gevallen?’

‘Niet erger dan Simon.’ Ik zucht en sta op. ‘Daar ga ik eerst maar eens achteraan.’

Als ik langs hem heen wil lopen pakt hij mijn arm. ‘Tot vanavond?’

Terwijl ik de beslissing niet eens genomen heb, knik ik. ‘Ik bel je nog wel.’

Elke keer als ik de lange rechte weg naar zijn boerderij oprijd vraag ik me af hoe ik Simon zal aantreffen. Soms ben ik bang dat ik te laat ben, en dat zijn weigering tot medische hulp hem fataal is geworden. Hartfalen is een serieus probleem dat je niet zomaar kunt negeren. Er bestaat medicatie waardoor hij zich beter zal voelen. Karin heeft aangegeven dat ze hem zou bellen, maar ik vraag me af of zij tot hem kan doordringen.

Er zeurt een naar gevoel in mijn buik dat ervoor zorgt dat ik dit keer niet achterom loop, maar keurig aanbel. Het duurt lang. Maar net als ik wil omlopen, hoor ik gestommel in de hal.

‘Ik wist... al dat... je zou komen.’ Na elke paar woorden neemt hij een hap lucht wat hem hoorbaar moeite kost.

‘Het gaat niet zo lekker, hè?’

Hij stiefelt voor me uit naar de woonkamer. Een zesenvijftigjarige man die op dit moment dik tachtig lijkt. Het doet pijn om de aftakeling te zien die in de laatste paar jaar een snelle vlucht heeft genomen.

Sinds ik vanuit Arnhem weer terug ben gekomen naar Esvelderveen, is mijn leven radicaal veranderd. Geen kroegavonden meer, niet meer nachtenlang op stap. Er is orde en regelmaat voor in de plaats gekomen met verantwoordelijkheden die ik prettig vind, en nachtdiensten die ik verafschuw. Het kostte tijd voor ze me vertrouwden in mijn nieuwe rol als verpleegkundige.

Er zijn maar twee mensen die me vanaf het begin normaal behandelden, die vertrouwen hadden in mij en in mijn werk. Die het fijn vonden dat ik terug was. En er zijn geen twee uiteenlopendere mensen te vinden op de hele Veluwe. René, die op nog geen honderd meter van mij woont, in deze landelijke omgeving dus zo ongeveer mijn naaste buurman. En Simon, die ik vooral als vaderfiguur zie. Maar nu besef ik dat zij, net als ik, ook buitenstaanders zijn in de hechte gemeenschap.

‘Pak je zelf wat te drinken?’

Ik loop direct door naar de keuken en vul twee bekers met chocomel die ik in de magnetron verwarm. Het is een gewoonte geworden, lekker koud in de zomer en opgewarmd in de koudere maanden. Alleen tot nu toe zorgde hij dat het klaarstond. Is dit een extra aanwijzing dat zijn gezondheid ernstig achteruitgaat?

Ik zie de koektrommel al klaarstaan en leg drie speculaasjes op het dienblad, ook volgens traditie: een voor hem en twee voor mij. Hij wil me verwennen, en doet dat op zijn manier. Ik heb hem nooit verteld dat de geur van chocola me terugbrengt naar mijn

oma. Een weemoedig gevoel. Na schooltijd wachtte ze me op met warme chocolademelk. Zij had een vanzelfsprekende aandacht voor mijn verhalen terwijl die thuis nog weleens ontbrak. In die tijd barstte ik uit mijn pubervel door de vele twijfels en onzekerheden. Zij zat tegenover me en liet me praten. Ze nam altijd afscheid met een wijze raad, of een oneliner, waarover ik de rest van de avond lag na te denken.

‘Dus de huisarts heeft gebeld?’ Ik kom direct ter zake als ik de twee bekers naar binnen draag.

‘Dokter Karin bedoelt het allemaal goed.’ Hij schuift zijn machtige lichaam wat verder naar achteren in de stoel. ‘Maar ja, ik weet niet...’ Hij pakt de beker en neemt een slok.

‘Het gaat niet om haar, Simon. Het gaat om jou.’

Hij kijkt me aan met bedroefde ogen die ik me zo goed herinner uit de tijd dat zijn vrouw overleed. Heel soms begint hij er nog weleens over, maar meestal wil hij niet over Rina praten. Of hij kan het niet, dat is aannemelijker.

‘Ik heb het infuus bij me. Als je wilt leg ik het direct aan, zodat je hart het wat makkelijker krijgt.’

‘Tsja... Wat zal ik eens zeggen.’

‘Ik kan je niet dwingen, maar als je niets doet zal je hart het steeds zwaarder krijgen.’

‘Hartfalen, hè, hartfalen. Ik zei het al tegen Tasja. Ze moet niet zo hard trekken, dat kan het baasje niet meer hebben.’ Zodra het hondje haar naam hoort staat ze al kwispelend tegen Simons benen aan. ‘Ja ja ja, rustig maar, je bent braaf.’

Ik pak mijn tas met medicatie en ga op zoek naar de benodigde spullen. ‘Zullen we dan maar?’

De zon hangt als een rode bol boven het kale veld waar de stronken van de maisplanten bovenuit steken. Het geeft een voldaan gevoel dat Simon ineens akkoord ging met het infuus. Dat hij daarna ook nog een injectie moest krijgen was nog even een punt van strijd, maar hij legde zich er snel bij neer. Die houding

maakte dat ik me realiseerde hoe slecht het met hem ging. Ook zijn vechtlust werd zwakker.

De kale bomen suizen in een rustig ritme langs terwijl ik naar huis rijd. Het zit er weer op voor vandaag, en als ik mijn blik op het autoklokje laat vallen besef ik dat het een tijd geleden is dat ik zo mooi op tijd klaar was.

Als ik afrem voor het stoplicht in Barneveld bemerk ik dat ik verlang naar een rustige avond. Misschien kan ik Eva extra lang voorlezen, dat doe ik veel te weinig. Het vooruitzicht van een avond zonder oproepdienst ligt als een heerlijke belofte op me te wachten.

Alsof ik erom gevraagd heb gaat op dat moment mijn mobieltje. Nee hè, toch geen alarmoproep? Maar het is Theo.

‘Ik moet nog even wat medicijnen afgeven, dus ik weet niet of ik halfzeven wel red.’

Shit, helemaal vergeten. ‘Geen probleem. Ik was toch niet...’

‘Maar ik doe mijn best,’ onderbreekt hij me. ‘Het zal geen uitgebreide maaltijd worden. Hou je van couscous?’

‘Misschien is het beter om het uit te stellen. Ik...’ Ik zoek naar een excuus dat beter is dan bankhangen en dochtertijd.

‘Uitstellen? Ben je gek. Helemaal niet nodig. Ik zal me haasten, hou maar zeven uur aan. Tot straks.’

Weg is hij. Geen uitvlucht meer mogelijk. Terwijl de zon sneller dan anders achter de weilanden verdwijnt, merk ik dat het vooruitzicht een avond door te brengen met Theo, Floor en haar internetvriend, me ook wel aantrekt. Die laatsten hebben vast allerlei leuke anekdotes over het datingfenomeen, waar ik zelf te schijterig voor ben.

Terwijl het stoplicht in alle rust op rood blijft staan, typ ik snel een berichtje op Facebook. Het is goed om te laten zien dat ik niet altijd zielig alleen thuis zit.

Ik fluit zacht mee met de autoradio. Ik mag me gelukkig prijzen met een moeder die altijd bereid is om op te passen. Mijn sociale

contacten staan op een veel te laag pitje, dus het wordt tijd dat ik mijn collega's eens wat aandacht geef.

Floor heeft een vriend, daar wist ik niets van. Ik zie haar voor me. Wat weet ik eigenlijk weinig van haar. Ze woont nog steeds bij haar ouders op de boerderij, ook al moet ze tegen de veertig lopen. En ze werkt al jaren in de apotheek. We beperken ons tot zakelijk contact. In dorpen als dit weet iedereen al veel te veel van elkaar. En als ze het niet weten dan bedenken ze de verhalen zelf wel. Niet altijd prettig. Dat werd duidelijk toen ik onverwachts zwanger werd. Over een alleenstaande moeder valt heel veel te vertellen.

Mijn koplampen verlichten de rij bomen die ik in een rustig tempo passeer. Hier moet hij ergens wonen. Ik ben nog niet eerder bij Theo thuis geweest en ben dan ook verrast: een rieten dak, witgepleisterde muren en donkergroen met lichtgele luiken. Ik had me bij Theo een strakker huis voorgesteld, geen romantisch plaatje.

Het grind knispert onder mijn banden als ik de oprit oprijd. Ik ben de eerste, zie ik. Als ik de motor uitzet, is het getik van de afkoelende motor het enige geluid wat ik nog hoor. Daarna omvat de stilte me met zachte armen. Ik hou van de rust van het platteland en elke keer als ik in een grotere plaats moet zijn, ben ik weer blij als ik terugrijd naar de vrije vergezichten over de weilanden.

Ik pak mijn mobiel. Ik heb geen dienst vanavond, maar veel mensen kennen mijn nummer en bellen dan tussendoor om wat te vragen. Soms kan een kort gesprekje al geruststellend zijn. Maar vanavond ben ik toe aan een ongestoorde avond en dus zet ik het geluid uit.

Ineens valt er licht op mijn gezicht en ik zie Theo in de deuropening staan. Ik stop mijn telefoon in mijn tasje en sluit mijn auto af.

‘Fijn dat je er bent. Welkom.’ Hij houdt galant de deur voor me open en ik stap de ruime hal in. Het is best onwennig om de normaal in smetteloos wit geklede apotheker nu in spijkerbroek in een huiselijke omgeving te zien.

‘Je woont hier mooi.’ Ik geef mijn jas af en loop door naar de woonkamer waarvan de deur uitnodigend openstaat. De kamer is ruim en ingericht met simpele meubels, die op gemarmerde tegels staan. Geen vloerkleed, nauwelijks accessoires, weinig wanddecoratie. Dikke donkergrijze gordijnen geven het een kille uitstraling, toch is het aangenaam warm binnen.

‘Een aperitiefje?’ Hij loopt al naar de keuken die geheel open is, waardoor hij met me kan blijven praten.

‘Welja, ik heb geen dienst.’

‘Ook niet als moeder zie ik. Geen Eva?’

Ik schiet in de lach. ‘Mijn moeder liet die kans niet lopen. Ze heeft Eva direct meegenomen naar huis voor een spannend logeerpartijtje. Ze heeft me zowat de deur uitgeduwd.’ Ik grinnik nog na bij de herinnering.

‘Je moeder is belangrijk voor je, hè?’ Hij geeft me een glas port.

‘Nou en of.’ Ik tik mijn glas tegen het zijne als hij dat uitnodigend omhooghoudt. De port is zwaar en zoet en gloeit warm door mijn slokdarm. Ik leun naar achteren en ontspan. Geen haast meer voor patiënten, geen moederlijke plichten, er wordt vanavond voor mij gezorgd. Best onwennig. ‘Zonder mijn moeder zou ik deze baan niet kunnen volhouden. Ze is een enorme steun voor mij, maar ook voor Eva. Die twee zijn de allerbelangrijkste mensen in mijn leven.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zegt Theo. ‘Een moeder is onvervangbaar.’

Ineens is hij stil. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Hoe kan ik zo onnadenkend zijn.

‘Sorry, Theo. Ik... Hoe lang is het nu geleden?’

‘Vijf weken. Op de kop af.’ Zijn stem breekt. Nadat hij zijn keel heeft geschraapt vertelt hij over die dag waarop zijn moeder een beroerte kreeg, en de maanden die ze daarna nog leefde. ‘Ze had ineens verzorging nodig, mijn sterke moeder. Niemand had verwacht dat ze nog zo lang zou leven. En toch kwam haar dood nog onverwacht.’ Hij kijkt me aan met een verbaasde blik waarin nog zoveel pijn zit dat ik in een automatisch gebaar mijn hand op zijn been leg. Hij pakt mijn hand op en houdt hem dan in beide handen vast. Ik onderdruk de neiging om hem weg te trekken, het breekbare moment is ineens in een andere emotie terechtgekomen.

‘En je vader?’

‘Die houdt zich groot. Hij redt het wel.’

Ik kijk naar Theo die nu glazig voor zich uit staart en alles om hem heen vergeten lijkt, inclusief mij. Voorzichtig maak ik mijn hand los en pak het glas. Pas als ik een slok neem maakt hij een nauwelijks waarneembare beweging met zijn schouders alsof hij de ellende eraf wil schudden.

‘Ik moet even naar het eten kijken. Over vijf minuten soep? Is dat goed?’

Ik kijk hem na. Boven het aanrecht is een blokkenpatroon van zwarte en witte tegels, waar hij nu als een donker silhouet voor staat. Mijn blik schuift verder door de kamer en blijft hangen bij de eettafel. Theo fluit intussen ontspannen voor zich uit, terwijl mijn hoofd alleen maar bezig is met de tafel die voor twee personen is gedekt.

‘Hoe laat komt Floor?’

‘Wat zeg je?’

‘Floor en haar nieuwe vriend.’

‘Die konden helaas niet komen.’ Hij draait zich naar me toe. ‘Had ik dat nog niet verteld? Je vindt het toch niet erg om alleen met mij te eten?’ Hij kijkt me met zo’n verontschuldigende blik aan dat ik moet lachen.

‘Nee, natuurlijk niet.’ Ik duw de teleurstelling weg. Geen verhalen van Floor en haar nieuwe lover. Ineens alleen met een mannelijke collega. Met een wee gevoel in mijn maag wacht ik af. Mijn glas is sneller leeg dan ik wil.

Als ik eenmaal tegenover hem zit, dringt de heerlijke geur van koriander in mijn neus. ‘Dat ruikt goed.’

‘Ik hoop dat het smaakt.’

Er staat alweer een nieuw glas naast mijn bord met fris sprankelende witte wijn. Theo heft zijn glas, kijkt me met een stralende lach aan en zegt: ‘Proost. Op ons.’

‘Ga lekker zitten, ik ruim het straks wel op.’ Theo pakt de borden uit mijn handen, zet ze op het aanrecht en leidt me naar de zithoek. ‘Wil je koffie?’

‘Ik wil het eigenlijk niet te laat maken.’

‘Eén kopje kan toch wel? Kom op Pien, ontspan je eens.’ Hij staat vlak achter me.

‘Goed, koffie.’ Met een diepe zucht ga ik zitten. ‘Ik heb veel te veel gegeten.’ En gedronken, denk ik er direct achteraan. Zo vaak drink ik geen alcohol, dus de drie glazen maken me lossier dan ik normaal ben. De koffie is meer dan welkom.

‘Ik ben blij dat het gesmaakt heeft.’

In de keuken wordt het vrolijke gefluit van Theo begeleid door het geluid van de Senseo. Mijn lichaam zakt diep weg in de kussens. Ik voel me ineens moe en verlang naar mijn eigen huisje. Naar mijn bed, eventueel met een warme kruik en een lekker spannend boek.

‘Je ziet er moe uit.’ Theo zet de kopjes neer en propt zichzelf tussen mij en de leuning. In een reflex schuif ik een stukje op.

‘Ik was van plan vroeg naar bed te gaan.’ Als ik de glinsteringen in zijn ogen zie, zucht ik. ‘Gewoon slapen.’

‘Natuurlijk,’ zegt Theo met een ondertoon die iets heel anders aangeeft.

Ik pak mijn kopje en slurp het vocht naar binnen. Hij draait zich naar me toe en kijkt me alleen maar aan. Het irriteert me. Hoe prettig hij ook is als collega, nu ik hier alleen met hem in zijn woonkamer zit, merk ik dat ik uitgepraat ben. Ik schuif ongemakkelijk heen en weer.

‘Ik vind het gezellig.’ Hij kijkt er zo tevreden bij dat ik in de lach schiet.

‘Ik had geen idee dat je zo lekker kunt koken.’

‘Als apotheker weet je hoe je een goede mix kunt maken.’ Zijn gezicht vertoont een vrolijke grimas die zo er onschuldig uitzielt dat ik niet anders kan dan ‘ja, ja’ zeggen.

Daarna stukt het gesprek. Mijn vermoeidheid eist zijn tol en als ik moe ben, word ik stil. De wijn legt er nog een extra loom laagje bovenop. Dit verdient Theo niet. Hij heeft echt een heerlijke maaltijd op tafel gezet, maar net als het eten, ben ik nu ook op. Ik kan het meer niet opbrengen een diepzinnig gesprek te beginnen. Koffie opdrinken, bedanken, jas pakken en weg. Zoiets.

‘Dank je wel voor de heerlijke maaltijd. Het was gezellig.’ Ik gooi de laatste slok koffie naar binnen, sta op en pak mijn tas.

‘Dat vond ik ook.’ Tot mijn verbazing blijft Theo gewoon zitten.

De kamerdeur kraakt als ik hem opendoe. De hal ligt volledig in het donker en ik zoek naar een lichtknop. Het duurt even voor ik die vind, maar dan valt me de fleurige inrichting op. Zo heel anders dan zijn woonkamer. Vriendelijk, door de warme kleuren.

‘Tot morgen, Theo,’ zeg ik, terwijl ik mijn hoofd om de hoek van de deur steek. Hij antwoordt niet en staart stoïcijns voor zich uit, een raadselachtig lachje om zijn lippen. Even weet ik niet wat ik moet doen, dan loop ik de hal door naar de voordeur. Maar als ik die wil openen blijkt deze afgesloten.

Wat vreemd.

Ik ruk een paar keer vertwijfeld aan de deur, maar die geeft geen millimeter mee. Ik bekijk de deurpost. Geen grendels, geen knip. Maar ook geen sleutels.

‘Lukt het?’ hoor ik zijn stem vanuit de woonkamer.

‘Nee, de deur zit op slot.’

‘Ja, dat weet ik.’

‘Zorg je er zo voor dat je gasten langer blijven?’ Mijn lach klinkt zachtjes door de hal. Intussen zoek ik tussen de losse spulletjes op het halkastje, maar er is geen sleutel te bekennen. Ergens onder in mijn buik begint er iets te kriebelen. Waarom komt hij me niet helpen? De irritatie groeit.

Ik loop terug. 'Zou je alsjeblieft de deur voor me willen openmaken?'

Hij pakt rustig zijn kopje van de tafel en drinkt afgemeten slokjes. 'Nee, je blijft voorlopig hier. Bij mij.'

Ik zit op het uiterste randje van de bank, terwijl Theo heel ontspannen onderuit hangt. Er zijn al vele minuten verstreken, maar nog steeds heb ik geen idee waarom ik niet weg mag. Ik trek mijn jas nog wat dichtër om me heen, alsof die me bescherming kan bieden. De verbijstering is omgeslagen in een diepe verontwaardiging.

‘Waarom mag ik niet weg?’

‘Waarom is jouw wil belangrijker dan de mijne?’

‘Wat wil je dan?’

‘Ik wil eerst een gesprek met je, want zo kun je niet met me omgaan.’

Ik ga staan en loop om het tafeltje heen. Dan sta ik voor hem, mijn armen verdedigend om mijn lijf geslagen. ‘Theo, ik heb lekker gegeten, en daar heb ik je voor bedankt.’

‘En nu vind je dat je zomaar weg kan gaan? Lieve Pieneke, zo werkt het toch niet?’

‘Ik heet Pien.’

‘We lijken erg op elkaar. Wist je dat?’

‘Nee, dat wist ik niet.’ De ergernis druipt van mijn intonatie af, en ik spreek mezelf toe om me in te houden, anders maak ik het alleen maar erger.

‘We zijn allebei begaan met andere mensen. Daarom passen we zo goed bij elkaar.’

Totaal verbijsterd staar ik hem aan.

‘En we vullen elkaar aan. We zouden een goed team zijn.’

‘Dat zijn we al.’ Het komt er nogal abrupt uit, besef ik. ‘Ik bedoel, we werken toch samen in het gezondheidsteam?’

Hij buigt wat voorover en kijkt me vanonder zijn dunne wenkbrauwen aan met veel te glimmende ogen. ‘Je weet wel wat ik

bedoel. Je plaagt me, Pien.' Zijn blik verschuift naar mijn benen. Waarom moest ik zonnodig mijn minirok aan?

'Ik zou niet durven.'

'Wist je dat Floor het laatst ook al zei?'

'Wat?'

'Dat ze ons een leuk stel zou vinden.'

Ik heb het helemaal gehad. 'Ik denk dat het er niet om gaat wat Floor vindt. Laat me gewoon naar huis gaan. Het was gezellig, laten we dat vooral ook zo houden.' Die laatste zin duw ik er geforceerd achteraan.

'Heb je niet gehoord wat ik zei?'

'Jawel.'

'Ik heb aangegeven wat ik voor je voel en jij wilt gewoon weg. Is dat normaal?'

Ik hap een paar keer naar adem, maar weet niet wat ik moet zeggen.

'Doe je jas uit en kom nou eerst maar eens naast me zitten.' Hij klopt naast zich op de bank en kijkt me dan met een zoete glimlach aan.

'Denk je dat je me kunt dwingen of zo? Laten we dit hele gedoe maar vergeten. Ik wil graag naar huis.'

'Gedoe? Wat zeg je nu? Ik leg mijn ziel bloot en jij walst er hard overheen? Dat pik ik niet.' De uitdrukking op zijn gezicht verandert. Er ligt een onpeilbare blik in zijn ogen die ervoor zorgt dat ik beseft dat dit weleens heel erg uit de hand kan lopen. Zijn eerdere woorden komen nu op een andere manier binnen. Ik zit opgesloten in een huis, met een man die meer wil dan ik.

Ik laat mijn ogen door de kamer gaan op zoek naar een veilige zitplaats en vind die in een voetenbankje dat tegen de kast aan staat.

'Wat wil je precies?' Het is het eerste wat in me opkomt.

'Wij passen bij elkaar en ik heb heus wel gemerkt dat jij ook meer wilt. Je was zo vrolijk tijdens het eten, zo... ongeremd. Ik heb het idee dat onze band vanavond nog verder verdiept is.'

Ik luister ademloos naar zijn woorden. Hij verklaart niet alleen zijn liefde, hij is er vast van overtuigd dat ik dezelfde gevoelens heb. Heb ik zoiets laten merken? Wat heb ik allemaal gezegd?

Er gaan enkele minuten voorbij voordat ik mijn woorden secuur heb afgewogen. 'Ik heb geen behoefte aan een relatie. Ik heb Eva en die verdient al mijn aandacht.' En liefde wil ik eraan toevoegen, maar ik slik die woorden net op tijd in. Ik ga zitten en houd hem goed in de gaten.

Met een paar passen is hij bij me. Van schrik deins ik achteruit en stoot mijn hoofd tegen de kast.

'Verzet je er niet tegen.' Hij grijpt me bij mijn schouders en trekt me naar zich toe.

'Houd op. Je doet me pijn.' Ik probeer me los te rukken, maar hij is sterker. Ik gil als hij zijn mond hard op de mijne drukt. Met beide handen zet ik me af tegen zijn borst, en als hij me stevig vast blijft houden sla ik hem hard in zijn gezicht.

Verbaasd deinst hij terug. Voelt aan zijn wang die nu een rode vlek vertoont. Ik grijp deze kans aan om onder hem uit te glippen, maar hij is sneller en grijpt mijn bovenarmen vast. Dan ontspannen zijn handen en oneindig voorzichtig zet hij me op het voetenbankje en hurkt voor me.

'Eva heeft een vader nodig,' zegt hij strak. Daarna is zijn stem ineens weer zacht. 'Ik zal een fantastische vader voor haar zijn. Ze zal kunnen zien hoe mooi het is dat haar ouders van elkaar houden, en ze zal opgroeien met het goede voorbeeld wat liefde in een leven doet.'

'Eva heeft een vader,' zeg ik hard.

'Wie dan?'

Het is de vraag die iedereen wilde stellen toen mijn buik steeds dikker werd. Niemand durfde het. 'René is als een vader voor haar.'

'René is niet geschikt als vader, en dat weet jij ook.'

'Laat me naar huis gaan. Eva wacht op me.' Ik moet hier weg en wel zo snel mogelijk.

‘Eva is bij je moeder. Ik heb je nodig, en jij mij.’ Hij staat op en ik benut deze kans om weg te glippen.

Wat moet ik doen om hier zonder al te veel kleerscheuren vandaan te komen? Hoe houd ik hem zo rustig mogelijk? Hoe komt hij aan dat belachelijke idee dat wij een stel zouden kunnen vormen? Heb ik zoiets gezegd? Iets wat hij verkeerd heeft begrepen? Soms ben ik ook zo’n flapuit...

‘Hoe lang is het eigenlijk geleden dat jouw lichaam gestreeld is?’ Hij komt langzaam op me af. Dan voel ik zijn handen. Ik kijk vol afschuw naar zijn hand die over mijn bovenarm glijdt. Ik wil hem slaan, en met mijn vuisten zijn hoofd bewerken. Het voelt zo smerig dat ik niet weet hoe ik moet reageren. Toch is er een stem die mij continu aanmoedigt kalm te blijven. Dat ik alleen maar met vriendelijkheid voor elkaar kan krijgen dat hij mij niet aanraakt. En me misschien wel laat gaan.

‘Jij wil dit ook, Pien.’

‘Nee,’ fluister ik. Zo beheerst mogelijk duw ik zijn handen weg. Maar het loopt helemaal verkeerd. Zijn hand schuift achter mijn rug en hij trekt me dicht naar zich toe, terwijl ik wanhopig tegenstribbel. Een hand op mijn borst. Knedende vingers.

‘Stop, ben je gek geworden?’ Ik duik in elkaar, glip onder zijn armen uit en ren weg naar de verste hoek van de kamer. Snel draai ik me om, terwijl de angst zich vastzet in mijn keel en me hijgerig laat ademen.

Tot mijn verbazing zie ik dat hij begint te lachen. ‘Wat is er nou met je, Pienke? Het lijkt wel of je bang voor me bent.’

‘Dit is wel genoeg. Ik ben niet gediend van welke toenadering dan ook. Ik wil naar huis en...’

‘Je bent niet gediend... Nou wordt ie mooi! Je zoekt me steeds op in de apotheek. Je flirt met me aan tafel. Je maakt me gek, en als het puntje bij het paaltje komt...’ Hij grinnikt even kort. ‘Nou ja, bij wijze van spreken dan.’

‘Ik heb helemaal niet met je geflirt.’

‘Toe nou, iedereen heeft het erover. Dat was ook de reden dat Floor besloot om niet te komen. Ze wilde ons niet storen, zei ze.’

Ik hap naar adem. ‘Doe normaal.’

‘Dit is normaal. Liefde hoort bij het leven, Pieneke.’

‘Ik heet Pien!’ Ik spuug de woorden naar hem toe. Weg is mijn voornemen om hem rustig uit te leggen dat dit geen goed plan is, dat alles op een misverstand berust en dat hij me gewoon de sleutel moet geven.

Mijn mobiel. Ik moet iemand bellen, want dit kan niet. Theo kan me toch niet zomaar opsluiten? Mijn tas ligt naast de bank. Ik ren erheen en met een snelle beweging graai ik hem naar me toe. Ik zie zijn vragende ogen, maar stoor me nergens meer aan. Ik moet bellen, iemand om hulp vragen. René! Ik zet mijn telefoon op actief en duw op mijn adresboekje.

‘O nee, dat gaat niet gebeuren.’ Theo gooit zijn lichaam tegen me aan en grijpt mijn arm. Ik reageer in een reflex, maar voel mijn mobiel uit mijn vingers glippen. Shit, snel. Maar Theo is sneller. Hij duikt erop, raapt hem op en houdt hem ver boven zijn hoofd.

‘Vanavond zijn we toch liever samen?’ Hij staat nu hijgend voor me.

‘Ik wil helemaal niet samen zijn, ik wil hier überhaupt niet zijn.’ Met mijn vuisten gebald staar ik hem kwaad aan.

‘Wat ben je heerlijk als je opgewonden bent.’

De irritant rustige manier waarop hij blijft praten maakt me helemaal gek.

‘Ik ben niet opgewonden.’

‘Dat maakt niet uit. Ik vind je zo ook heerlijk.’

Mijn kaken klemmen zich op elkaar. Zo gaat het niet lukken. Ik moet rustig worden, en hem uitleggen dat hij zich vergist. Dat ik niet op hem val en dat ik dat ook niet ga doen. En daarom doe ik er het zwijgen toe en vraag me alleen maar af hoe ik hier in vredesnaam wegkom.